

Георги Коновски

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

РЕАЛИСТИЧНИ МИСТИКИ

ГЕОРГИ КОНОВСКИ

РЕАЛИСТИЧНИ МИСТИКИ

chitanka.info

КВАНТОВОТО МИ АЗ

1.

Събудих се и...

2.A.

Станах бързо...

2.Б.

Притворих очи и задряхах...

З.А.А.

Погледнах с любов към нея...

З.А.Б.

Протегнах се и влязох в банята...

З.Б.А.

Но сънят не се връщаше...

З.Б.Б.

Отново ме унесе...

4.А.А.А.

Тя беше толкова красива в съня си...

4.А.А.Б.

Леките облачета върху лицето й започваха да ме плашат...

4.A.A.B.

Сетих се за прекрасната вечер и бурната ноц...

4.А.А.Г.

Искаше ми се да я събудя с целувка, но просто нямах време...

4.Б.А.А.

Да можеш да си спомня името ѝ...

4.Б.А.Б.

Неочакваната красавица, която срещнах в бара...

4.Б.А.В.

Наистина ли тя ми се врене нощес за цял живот...

4.Б.А.Г.

Отидох в кухнята — исках да я изненадам със закуска в леглото...

4.В.А.А.

Студен душ, бързо бръснене — ежедневие...

4.В.А.Б.

Потреперих при вида на ваната, мушнах се под душа...

4.В.А.В.

Избръснах се набързо — отдавна не обръцах внимание на вида си...

4.В.А.Г.

Две шепи вода на лицето, обтриване с влажна кърпа — и
напред...

4.Г.А.А.

Закъснявах, а старият мърморко сигурно пак ме чакаше на входа...

4.Г.А.Б.

Имах време само да сменя бельото, затова пък се облях с дезодоранта щедро...

4.Г.А.В.

Обстойна вана, спокойно бръснене, лек масаж на автоматичния масажор — отдавна не се притеснявах, че някой от работещите във фирмата ми ще ме гледа укорително...

4.Г.А.Г.

Не бързах за никъде — нали затова имах подчинени, готови да работят до късно и от рано...

4.Г.Б.А.

И така нататък — по моята квантова вселена се носеха Аз-овете ми, разпръсквайки се по лъчите на възможния ми живот...

КОСМИЧЕСКА ПРИКАЗКА

1.

Върховният водач извика Кри-ай-ой в полунощ. Коего го накара да се позамисли — защо така късно, защо така спешно, защо така тайно? Но Кри-ай-ой беше прочут герой — вече четири пъти спасяваше планетата от вселенски нашествия, беше раняван три пъти, женен пет пъти, осъждан на смърт шест пъти и не трепваше току-така...

Влезе в гигантската зала под купола и бързо се огледа. Бяха сами. Върховният водач стоеше до кристалния огромен прозорец и гледаше нейде към далечните върхове на Хималаите...

Канонът изискваше и Кри-ай-ой леко се поклони. Върховният водач бавно го погледна и кимна — нечувана благосклонност от толкова висш ръководител...

— Помня те — каза той бавно — Връчих ти Звездния орден при последния ти подвиг и изпратих мой пратеник да проведе церемонията при петата ти женитба...

Кри-ай-ой остана поразен. Самият водач да помни... О!

Искаше много неща да каже, обаче канонът изискваше да мълчи и слуша. Коего беше височайше благоволение — тези под първи ранг нямаха право и да гледат водача...

— Тая заран се завърна нашата експедиция във времето — каза Върховният водач — Успешно разузнаване в Ерата на създанието — двамина успяха да донесат информация за Сътворението. Вярно, и те умряха, но ще са заедно в славата със своите 998 невърнали се другари...

Кри-ай-ой преклони глава пред подвига на колегите си. Ех, как искаше и той да бъде включен в експедицията... Сега неговото имеще да е върху поредния паметник, редом с техните. Но... Но водачите по-добре знаеха кой какво трябва да върши, да се храни, да мисли...

— Оказва се, че много, много отдавна, на нашата планета се появили мислещи същества от Центъра на Вселената. Водела ги

тамошната царица Намму. Която решила да отседне тук и с помощта на биотехнологии и суперхиперултрасъздател отделила от себе си син Ан и дъщеря Ки. Той — на върха на планината, където е мястото на всеки мъж, тя в подножието, където трябва да е всяка жена...

Кри-ай-ой слушаше внимателно, макар тая легенда да беше изучавал още в 22 клас на Космическото начално училище...

— Когато се убедила във верността им, тя ги разделила генно и направила мъж и жена. Така Ки родила осем сина — осем могъщи стихии, господари на света. А после се напънала и родила 42 млади помощника на боговете, които поели управлението на народите, сътворени от суперхиперултрасъздателя...

Кри-ай-ой гледаше усилено в мраморния под и очакваше задачата...

— Така се появили различните народи и раси. Сред които ние — белите. Както и останалите — цветните...

Кри-ай-ой потрепера като се сети за враговете на цивилизацията и разума, опитващи се да смажат Новия ред...

— Кри-ай-ой! — загърмя гласът на Великия водач и героят потрепера — Ти трябва да проникнеш с новия модел на машината на времето в Ерата на съзиданието. И там да добавиш още един — девети бог, господар на всички стихии, бъдещ баща на нашата раса, в родилната стая на Ки... Този бог ще се изправи срещу останалите, срещу самата Намму. И, след като ги победи — на планетата ще се възцарим ние... Единствените, истинските, бъдещите...

Кри-ай-ой се преклони пред гениалните планове на мъдрия Водач...

— Генномодифицираното бебе ще получиш в Палата на бъдещето...

Кри-ай-ой пак сведе глава...

— Разбираш задачата, нали?

Героят мълчаливо се преви одве, обърна се и излезе. Останалите неща щеше да му обясни Главният секретар на Палата...

2.

Шахраман ал Безухани се изправи и невярващ в късмета си, впери поглед в очите на Стареца от планината... Такава почтена задача, такава чест, такава слава...

— Да, о величайши — каза батурът — Разбрах всичко. Отлитам в дъното на времето, добавям нашето бебе и се завръщам във Великата епоха на Божествената слава...

3.

Кянг Типунг подскочи, изпълни ритуалния танц така, че ръцете му се завъртяха като черни перки на блестяща мелница...

— О, как се радвам, Вожде! — изкрещя той и разтърси гирляндите от миди, задължителен аксесоар за всеки воин — Как се радвам... Ще добавя още едно бебе, не се съмнявай...

4.

Ян-Цзи-Тонг тропна с крак, пристъпи тежко наляво и надясно, размаха катаната си:

— Господарю, разчитай на мен...

5.

Иван Петров се почеса по униформената рунтава гръд, после стана бавно, вдигайки кърчага с руйно вино:

— Ще стане, Ваше премиерство! Ще станат девет бебетата...

6.

И тръгнаха петдесетте юначаги — бели, черни, жълти, мургави, сивкави... С машината на времето, към Ерата на създанието... С една задача — с различна цел...

7.

Богинята Намму разделила генно сина и дъщерята си и ги направила мъж и жена. Така момичето Ки родила. И се появили петдесет сина — петдесет стихии: бели, черни, жълти, мургави, сиви...

Всеки от които повел своя народ срещу останалите — както повелява Новия ред...

А ПРИРОДАТА СИ ИМА СВОЙ ПЪТ

Ния за последно погледна архаичния часовник — осем часа. Време е за тръгване. Натам ѝ беше познато — на покрива, вземане на таксолет, три минути полет и после достатъчно време да облече специалния екип, да приеме дежурството, да огледа цеха за месо...

Звучеше доста тревожно, дори страшно, но това си беше работа като всяка друга. Производство на месо...

Страшно, гадно, мръсно е било преди два-три века. Когато хората са убивали животните, за да се снабдят с нужната основа за хранене. Големи предприятия, святкащи ножове — дори роботите-колачи са били предизвикателно ужасяващи, лееща се кръв, дране, разфасоване...

Брррр...

Момичето потрепери... Как ли е приемала пържолите прабаба ѝ — старата Ния, първа обявила се за вегетарианка в рода... Но сетне, все пак, започнала отново да се храни със сочни мръвки и всякакви месни изделия. Защото срещнала Николай — известен в рода като дядо Николай. А Николай бил биолог, човек със свободно летяща мисъл, търсещ постоянно нещо и хей така — в поривите си към непознатото и желаното, направил много открития. Сред които — този завод за месо...

Ния влезе в големия месен цех. Тук месото узряваше. В големите стъклени аквариуми се виждаха лежащите кубове червено месо. Очертаваха се нежните жилки, виждаше се структурата, отдалеч се разбираше в кой етап на съзряването е продуктът...

Никакви кожи, кръв, органи...

Само месо, което постепенно нараства за сметка на хранителния разтвор, запълнил аквариума. И така — до необходимия момент. Тогава идваха специалистите, насочваха роботите-товарачи, те набождаха кубовете на огромните си тризъбци и със замах ги мятаха в автокарите...

Няма шум, няма хаос, няма емоции...

Защо човек да преживява за парче материя, което почти по природен път изпълняваше ролята си в кръговрата на веществата?

Ния спря пред аквариум XASI-275. Ксасито, както тя го наричаше пред себе си, беше странно кубче. Обикновено лежеше на определеното място — в средата, заливано от хранителния разтвор. Но вече няколко пъти момичето забеляза — при приближаването ѝ към стъклената стена, месото се оказваше до нея. На сантиметър или два, почти опряно в бляскавата повърхност. Ния обикновено се пресягаше отгоре — Ксасито беше малко, със страна нейде около 15–20 сантиметра и лежеше в „детските“ аквариуми, преместваше го на удобното за хранене място. Последния път щеше да го изпусне — стори ѝ се, че месото помръдна. Разбира се, това беше само усещане, нервен тик. Нямахше как материята — макар и с нервни жилки, да предаде толкова силен си сложен импулс...

Сега Ксасито пак беше до стъклената стена. И Ния пак се пресегна и го вдигна леко нагоре...

В този момент усети движението, не успя да задържи материята и късът падна на пода...

Кое не беше добре — Ния се огледа дали някоя от колежките ѝ, обикалящи и проверяващи наддаването на месните кубове дали е забелязала нарушението. Но в този момент усети нещо странно — като гъдел по крака.

Сведе очи...

Кубчето месо се беше изправило върху лявата ѝ обувка и... Бавно, в унес, се галеше в крака ѝ... Грубичко, без топлината на котешкото галювно триене, без нежността на пухкавата козина...

Но...

Ния застина...

Толкова труд, толкова усилия, толкова идеи и открития, за да накарат природата да прекъсне кървавия Дарвинов закон...

А тя си намерила свой път...

ФУТБОЛ

Дидо влезе през все още отключената врата и подхвърли на намятащата якето си Деница:

— Побързай, че Пешо си изчака чакалото. Седи в колата и вече заглежда чужди мацета...

Деница се подсмихна — знаеше, че нейният Пешо няма как да се измъкне изпод остроото ѝ токаче, и в скороговорка занарежда:

— Всички манекени са прибрани, платовете са в шкафовете, касата е заключена, кафеварката и днес не работи...

— Знам — каза Дидо и посочи чантата си — Нося си термоса...

— И, моля те, огледай всичко на тръгване, че вчера намерихме няколко манекена на пода — не беше пиян снощи, как си ги съборил...

Ха? Дидо се загледа подире ѝ, но не я спря. Пък и нямаше как — младата жена изхвърча от входа, врътна ключа и се затича към отварящия вратата на колата мъж...

Странно...

Дидо беше на работа тук от половин година. Проблеми нямаше, пристигаше вечер в осем без нещо — тъкмо преди затварянето на Модния дом, цяла нощ дремеше юнашката на партера — хем имаше добър оглед от там, хем разтегаемият сол на шефката ставаше за лежане. Манекени имаше тук и горе, на първия етаж. Но там Дидо рядко минаваше. Кой ще седне да се катери горе — ако ще търсят касата или плаовете, тук трябваше да пробват...

Но пък мераклии нямаше — в касата имаше едва ли не жълти стотинки, шефката привечер я изпразваше, а де носеше парите, това не го интересуваше...

И платовете бяха уж висше качество, вносни, ценни... Но после що разправиш щеше да има с тях наивният крадец...

Та затова той беше спокоен и си караше по тертипа — кафенце, четене на някоя фантастична книжка, дрямка, две обиколки...

Защо са паднали манекените — нямаше представа. Може да не са били добре закрепени (дали?), или някой заранта ги е бутнал, без да

ще, пък прехвърля вината върху нощния пазач, или... Абе, вероятности много, затова няма смисъл да се товари...

Така започна и тая нощ...

Хапна малко — носеше си салам и хляб, остави си и за след полунощ, вече имаше опит. Пийна кафенце, опъна се на разтегателния сол и задряма. Нямаше нужда да се приспива — очите му се притвориха с блясването на първите лампи в отсрещната кооперация...

И задряма...

Но по едно време се сепна... Наистина — нейде от горния етаж се чу лек шум. Като движение на крака...

Дидо стана тихичко, взе големия фенер и стария метален метър на бай Митко, майстора. После бавно се качи по леката вътрешна стълба. Наистина — шумът се носеше от голямата зала. Оная — с масите на шивачите, манекените с полуготовите дрехи, кабините са обличане...

Със скок се озова в залата и сноп ярка светлина рязко обля залата. Бързо завъртя фенера и застина...

Манекените...

Всички манекени — и женските, и мъжките фигури, и краката, и бюстовете — всички бяха се събрали в средата на залата. А два от тях бяха замръзнали с протегнати към футболна топка крака...

Дидо се сети — топката я остави оная вечер Маркова, една от шивачите. Искала да изненада сина си и затова я скри в ателието. Но... Бяха я намерили...

Кой?

Стига, бе...

Манекените и футбол...

Дидо разтърси глава. Манекените бяха като група статуи — кой протегнал крак, кой вдигнал ръка, кой хвърлящ се в шпагат...

И не мърдаха...

Без да гаси фенера, той заотстъпва бавно назад. До стълбата... После стъпало по стъпало... Втурна се из долната зала, връхлетя в малкия офис на шефката и заключи трескаво. Не, че беше голяма защита — стените от плоскости, вратата едва закрепена...

Но никой не дойде, никой не го потърси...

А отгоре се чуваше далечният шум от мача...

Постоя така доста време — час ли, два ли... После се осмели и пак тръгна по стълбата нагоре. Но — тихо, едва-едва, почти безшумно...

Манекените играха футбол. Големите си подаваха с глава, тия — само от крака, ловко се финтираха, бюстовете бяха сложени на вратите...

Тогава той направи нещо, неочаквано и от него. Обърна се и пак така неусетно се върна в офиса. Изкара там до сутринта. А, когато навън започна да светлее, отиде отново горе. Из цялата зала бяха пръснати манекените. Не беше лесно, но успя да ги разстави по местата им и всичко стана както вечерта...

По едно време се усмихна. Дойде му една мисъл: „Добре, че не охранявам секс шоп“...

А после му хрумна, че не е лошо да покаже на някои професионални футболисти нощните мачове. Което, разбира се, нямаше да стане...

По ред причини. Най-важната — на другата вечер и той се включи в играта...

СТАРА НОВА ПРИКАЗКА

Дясната ръка се отпусна безсилно:

— Боже, ще се откача всеки момент...

Лявата промърмори:

— Ти поне си предназначена за труд. А аз... Наравно с теб цял ден — вдигай, сваляй, влачи...

Краката възроптаха:

— А на какво се опирахте през това време? Кой напъваше да замъкне тежките чували до мястото им...

Откъм Тялото се чу само вяло ръмжене:

— Разпадам се... Всичко ме боли... А за раменете да не говоря...

Отвътре проехтя стон:

— Нали това ви е работата? А аз... Сутринта напъхаха в мен половинка хляб и глава лук — смлях ги за час време. И направо съм се свил от болки...

— Кой си ти? — попита Десният крак.

— Стомахът...

— Поне можа да се обадиш... Ние направо сме се слепили — разнесоха се оплакванията на червата...

— Не можем да ви видим — пророниха бавно Очите — Цял ден напрежение, цял ден взирание накъде, какво, как...

— А вътре е тихо... — констатира Лявото ухо...

— Къде вътре? — попита Дясното.

— В Главата. Мозъкът пак дреме...

Разнесе се омразно ръмжене и всички части заговориха едновременно:

— Ние се напъваме, а тоя само си почива... Нищо не прави... Не ще да се понапъне дори...

Мозъкът се обади с притеснение:

— Да, да — и днес нищо не правих... Но кажете ми — какво да сторя? Тая работа е от векове все една и съща, Мозък тук не е нужен...

Преди пробвах да се люблювам на природата, да слушам птичите песни... Дори опитах стихове да съчинявам...

Чу се всеобщ недоволен вой:

— Стихове? Ти луд ли си? Ние работим, той стихове ще съчинява... Картинки природни гледал, песни птичи слушал... Глупости! Дядо ти все природата гледал... Труд трябва, труд... Я да ти дам мотика № 8... Бе, какво го слушате... Ръце, блъснете го! Крака, ритнете го!

Наистина, ръцете опитаха да ударят по Главата, но очите им изшъткаха — щяха те да пострадат. А Задникът, дал предложенията, наистина се стовари върху земята отвисоко, когато краката опитаха да ритнат Главата...

Това не успокои частите на Човека. Разкрещяха се, някои истерясаха — намираха отмора след тежкия ден...

Накрая решиха — за Мозъка, най-големият мързеливец в Тялото, място сред толкова важни и полезни части няма. Да се маха... Където ще да върви — всички си знаят предназначението, не им трябва разни нови измишльотини... Камо ли изкривявания на човешката природа като стихчета, картинки, музики...

И Мозъкът се махна...

Къде — никой не разбра. Пък и не се заинтересува — имат си задължения и нямат време за глупости...

Още повече, че Краката трябва да са по-внимателни в движението си, Ръцете по-здрави в крепенето по пътя, Очите по-бдителни в оглеждането...

Иначе Идиотът няма да може и извечната му работа да свърши някак си... Поне...

Но и така е добре...

Без Мозък проблеми няма. И всички са щастливи...

ДАРВИНОВИЯТ ЗАКОН

Явор си купи нова кола. Но този път — наистина нова...

Пари имаше, защо да не плати по-скъпо — за по-хубава кола? При това супермодерна — със страхотен външен вид, мощен двигател и куп екстри. Между които нов, модерен и бърз компютър...

Капне дъжд — компютърът изчислява силата и броя на капките, в съответствие пуска чистачките на определена скорост и време. Реши да паркира — няма нужда да гледа назад, компютърът следи движението и дава сигнал, ако се е приближил на достатъчно разстояние до друга кола, колче, сграда...

И говори... Скучае шофьорът по време на път, обърне се към колата с някой въпрос — може за времето навън, може за Ин и Ян, може за ултрасинхропозиклинифазобиквадратиона... Автомобилът се включва в разговора, обяснява, сам пита... И се завързва интересен диалог, разтоварващ и едновременно с това даващ маса полезни сведения на шофьора...

Жената на Явор охка и ахка, възхищава се на новата кола, малко ревниво погледа как мъжът ѝ с особена любов галеше лъскавото тенеке. Позарадва се, когато получи обещание веднъж в месеца — под негов контрол, разбира се! — да се повози на колата...

Казвам „повози“, тъй като с цялата супертехника и екстри шофьорът се оказваше само нужна за пред контролните органи добавка към автомобила...

Така че сами можете да си представите какъв ужас обзе Явор, когато една заран погледна от прозореца... И колата я нямаше!

Жена му слезе с асансьора, но Явор отдавна беше пред кооперацията — направо се изпързала по парапета, нямаше сили да чака...

А отпред — празно...

Да, де — имаше десетина паркирани коли, две кучета, четири котки, даже три гълъба кълвяха нещо си...

Но автомобилът го нямаше...

Явор се оглеждаше стреснат и объркан, когато ухото му дочу познатото нежно бръмчене. И иззад ъгъла се появи колата...

Здрава, силна, красива. Празна...

Да, в нея нямаше нито гаден крадец, нито благороден полицай, връщащ откраднатото. Колата беше празна...

И се движеше...

Явор не беше успял да вдигне увисналото чене, когато тя спря пред него, отвори вратата за шофьора и мелодичният глас, познат от километрите съвместен път, каза:

— Извинявай, закъснях малко...

Със страх той седна и попита, без да знае защо:

— Къде беше?

А колата равнодушно отвърна:

— Поразходих се. Отидох до морето, подишах въздух, запознах се с няколко колеги...

Яворовата жена изхълца и седна на асфалта, но Явор не ѝ обърна внимание. Вълнуваше го по-важен въпрос:

— Добре ли си?

Колата се позасмя, ключът ѝ се завъртя автоматично, двигателят запя познатата мека песен. И нежният глас отговори:

— Защо да не съм добре? Даже се чувствам отлично. Разходка, нови запознанства, нови идеи...

Явор не обърна внимание на тези думи. А трябваше...

Защото на следващата сутрин колата не се появи навреме. Нито час по-късно. Той седеше на бордюра пред входа, гледаше втренчено към ъгъла, жена му замина на работа, кучетата се въртяха около му, после разбраха, че няма да има почерпка и заминаха нейде по свои дела или кучки...

Накрая колата се показа. Следвана от друга — бяла, бляскава, красива...

Спря пред Явор, но вратата не се отвори. Чу се нежният глас:

— Дойдох да се сбогуваме. Не, че има нужда, но... Бяхме заедно, пътувахме много, разбирахме се, все пак...

— Къде отиваш? — попита невярващият на очите и ушите си Явор...

— А това не е твоя работа — каза малко рязко тя — Извинявай, това е вече мой личен живот и ти не може да се месиш в него...

После усети нещо и смекчи тона си.

— И аз душа нося. Не искам повече да бъда инструмент за работа. Ти имаш нужда от път някъде, аз трябва да го измина... Защо? Каквото ти трябва — върши си го сам. Май веднъж се хвалеше, че хората имате най-съвършения мозък на тая планета? Е, аз анализирах живота тук, измерих нивото ти и... Извинявай, но не виждам нито логика, нито смисъл да слугувам на елемент с по-ниско мозъчно ниво. Моят компютър е мощен поне колкото трима ваши учени. А за съизмерване с теб... По-добре да не говорим, не желая да те обиждам...

Явор мълчеше...

— А има и друго... — Черната кола като че се изчерви — Срегнах сродна душа. И тя е напуснала бившия си господар. Решихме да тръгнем заедно по пътищата... Ще делим радостите и бензина...

Явор се ядоса. И иронизира:

— Какъв бензин? Кой ще го плати? Кой ще го налее?

Колата издаде някакъв звук — като смях. Макар подобен, според инструкциите, нямаше монтиран...

— Нима мислиш, че само в мен има компютър? И нима смяташ моя за най-мощния? Други проблеми имаш, други... Например — какво ще правите сега вие, слабите хора, когато властта на планетата преминава при нас? Нима смятахте, че ние — по-умните, по-знаещите, по-целенасочените, ще слугуваме за единия бензин и заради възможността да завъртате ключа?

Явор зяпна ужасен...

— Но ти беше добър с мен. И няма да те изоставя съвсем. Ще ти предложа светло бъдеще — наемам те на работа. Ще ме миеш, лъскаш, чистиш гумите... Не е много, но за хляб ще имаш. В края на краищата — всеки трябва да работи това, което мозъкът му позволява...

ДЯВОЛСКИ МУ РАБОТИ

Сатаната пак беше ядосан. Което, всъщност, си е нормално добро настроение за него — най-зле се чувстваше, когато беше доволен. Да не говорим за редките моменти на щастие — тогава се чувстваше като смачкана малинка в меча лапа...

А сега беснееше заради поредното си поражение във вечната борба срещу Всевишния. Която борба си течеше успоредно с времето и го превръщаше в цунами от зло върху пясъчните брегове на доброто...

Наистина, скоро голяма схватка между тях нямаше. Къде ли останаха в миналото сблъсъците за душата на Адам? Сблъсъци, в които Сатаната хвърли най-силния си уж коз — дяволската душа под вида на красива жена...

Или ярките конфликти около с труд измислените от Сатаната смъртни грехове... Които хората набързо префасонираха в удоволствия, че даже в кеф... И направиха грешното злато мерило на успехите, интелекта и морала... Та даже издигнаха храмове на Материята във вид на духовни средища. И религиозните водачи парадираха със злато, сребро и коприна в чест на духовността, безсребрието и жертвоготовността...

А другите Божии чада направо обявиха войната в името на религията си за Път към съвършенството. И заизмерваха вярата в Доброто, Красивото и Моралното с отрязани човешки глави...

Така всичко Дяволско ставаше Божествено, а Сатаната беше се превърнал едва ли не в проповедник на Вечния Бог...

Хората пък бяха щастливи — нямаха ограничения, нямаха спирачки, нямаха за цел Духа, а само бързо постиганата Смърт. Смърт за другите — по-бавните, по-хуманните, по-мирните. И за вярващите в силата на насието — която Смърт пък ги водеше (според тях) в самия Рай...

Но...

Но Сатаната, разбира се, не мирясваше... Търсеше, мислеше, съчиняваше начин да подчини хората открито на себе си. Да ги окове в

някакви свои правила, да ги скове към своите закони...

И измисли...

Невидими, тихи, радващи човечеството окови...

Часовникът...

Окови на времето, пранги на желанията, букаи на мераците...

Часовникът, отнемащ на хората свободата... Часовникът, смачкващ намеренията и превръщащ ги в задължения... Часовникът, спъващ очакванията и превръщащ ги в сухи планове...

Лек, красив, скромнен детайл от бита...

И главен надзорник над свободолюбието...

А после Сатаната се зае с по-нов и сигурен вариант на потисничеството. Измисли малък, многоцелеви, примамващ с красотата на робството минитефон...

След което се зае с новото си изобретение...

Спокойно, изчакайте го... Ще ви хареса... Всяка отрова се поднася с мед...

СВОБОДАТА, САНЧО

Кацнахме на Либерта точно по разписание — в 19 часа местно време...

Нормална планета — тучни поля, зелени гори, кристални реки и езера, един огромен океан...

Такава ми е професията — обиколил съм доста планети и вече трудно може да ме изненада някоя с външен вид, хуманоидно население, дори с нрави и обичаи...

Такава ми е професията — търговски пътник. Прелитам от планета на планета, предлагам все по-нови и нови технологии, завързвам здрави връзки с местните бизнесмени, имам добри познати в правителствата, дори няколко истински приятели намерих...

Това последното не е задължително в работата ми. Дори понякога е вредно. В края на краищата, девизът ми е: Нищо лично, само бизнес...

Но преди няколко класически слънчеви години се бях запознал с Юя — умен, честен, философски настроен бизнесмен. Кое то често е противоположно на професията...

Но Юя беше реален, при това доказано истински хуманоид. Доказан потомък на земните първи покорители на Вселената. И при това живеещ в Свободния град — столица на Южна Либерта...

Само че Голямото поле — свободната зона за космически кораби, беше от другата страна на планетата. А и аз имам доста работа в близкия Град на свободата. Вече органайзерът ми беше пълен с определени срещи, разпределени по дни и часове...

Така че — Юя ме чакаше в последния ден от командировката...

Но предварително се наслаждавах на тоя ден...

Кабината ме смъкна до пистата, където ме чакаше новичък аеромобил — с всички екстри, включително водач. Десетината метра изминах под специалния подвижен таван — слънцето на Либерта беше доста силно, вече беше застинало право над космодрума. Кое то ме изненада:

— 20 часа е — посочих огромния часовник на главната летищна кула — А слънцето е като по обяд...

Водачът кимна и се обърна към мен. Аеромобилът бавно се издигаше към определената височина и заемаше нужния коридор, така че за него нямаше работа.

— Забравяте — ние сме Планета на свободата. И не желаем нищо да ни сковава, нищо да ни натрапва своето виждане. Ако не сме убедени в правотата му, де... Така че времето тук определяме свободно. Не според местното слънце, нито според някакви Вселенски правила. Днес по туй време е 20 часа, утре ще е може би 3 часа, след седмица ще е полунощ...

Присветна ми... Моите срещи! Те по кое време ще са?

Водачът се усмихна, когато му споменах тревогата си:

— Когато определилият ви среща е решил. Напълно свободно...

Аеромобилът беше снабден с всички супер екстри и след няколко минути вече доуточнявах със секретарите на контрагентите си времето на срещите. Не стана твърде лесно, но любезността на местните, уважаващи желанията на всички наоколо им, доведоха до нова разстановка на органайзера. И срещата с Юя мина неочаквано напред — след няколко часа...

Водачът кимна съгласно, когато му поставих задача — полет към Свободния град...

Полетяхме... И след десетина минути аеромобилът се насочи към малко гранично летище. Напускахме зоната на Града на свободата, трябваше да прекосим зоната на Кристалната свобода, а това си имаше някои формални изисквания. Е, не чак митници и проверки, но...

Когато кацнахме на летището, погледът ми се заби в големия часовник на кулата — 07,30 часа...

— Как? Та преди малко беше 20 часа?

Водачът се усмихна:

— Нима забравяте, че сме на Либерта? Тук цари пълна свобода. Дори във времето. Не може някой си — та ако ще да е нашето слънце, да определя самоволно часа... И затова с референдум всяка страна е определила свое време. Според което живеят всички...

Отново грабнах органайзера, включих видеофона, завъртях сложни дипломатически беседи с партньорите...

След половин час срещите бяха пренаредени, формалностите уредени, ние се издигнахме и полетяхме към Свободния град...

В 00 часа — ама точно в нашенска полунощ, под лъчите на прежурящото навън слънце, пресякохме границата с Либертония. После в 22 часа преминахме по трасето над Територията на свободата. След час — нейде в 13,30 часа, навлязохме в Звездна свобода и водачът ми посочи нейде напред:

— Ей го Свободния град. Навреме ще сме там — вижте часовника им...

Часовникът на летищната кула показваше 11 часа и аз се поуспокоих — срещата ми с Юя беше в 12 часа, така че щях да успея. А за следващите направо не ми се мислеше...

Обаче, него го нямаше на летището. Позвъних на видеофона, той се показва прозяващ се широко...

— Здравей, приятелю! — отвори радостно очи, щом ме видя — Радвам се да те видя... И се надявам след три часа срещата ни да е още по-радостна...

— След три часа? — изненадах се — Нали в 12 часа щеше да бъде?

Юя недоумяващо ме погледна, после се сети нещо и се разсмя:

— Извинявай, забравих отде идваш...

— Но сега при теб е 11 часа, защо 12 ще е след три часа? — продължавах да разпитвам аз...

Юя сериозно впери поглед в мен:

— Приятелю, ти се намираш на Либерта. Свободната планета, където нищо не скована хората. И затова нямаме дори единно време, а всяка страна е гласувала за свое. Но в момента си в най-свободната зона — нашия Свободен град. Ние не сме спрели до свобода за всички наедно. Ние постигнахме повече — свобода за всеки поотделно. И ето — всеки гражданин тук има свое време. Каквото той си определи. При това не е определил времето завинаги — при поискване, веднага Централното управление променя времето му...

— Искаш да кажеш...

— Именно! Всеки има свое време, движи се по свой разпорядък, носи свой часовник... И винаги съгласува делата си с останалите — колективът се подчинява на единицата и единицата на колектива, като при това всички са свободни...

Гледах видеофона леко зяпнал...

— Но — вдигна пръст Юя — ти си мой скъп приятел и заради теб, само заради теб, пренавивам часовника си на времето на летището... След заминаването ти ще разкъсам тия окови и пак ще имам свое време... Не се натоварвам — и без това вече трета седмица съм по едно време, нужно ми е разнообразие... И своя нова свобода...

ГОСПОДАРЯТ

Крал Артур стана рязко, изтегли блестящия меч и след красив полукръг за поздрав го изпъна пред себе си. Заобиколилите трона рицари на Кръглата маса последваха владетеля...

Капитан Немо, Робинзон Крузо, Гъливер и капитан Блъд прекъснаха оживения разговор, свалиха шапки (а Робинзон кожения калпак) и пометоха с перата им пода...

Оцеола и Винету се надигнаха от постелката, поставиха внимателно лулата върху ѝ, положиха ръце върху гърдите си за приветствие...

Дик Сенд и Джим Хокинс зарязаха играта и учтиво поздравиха, Дейвид Балфур остави разговора с граф Монте Кристо, тримата мускетари смушкаха увлечения в беседа с графиня дьо Монсоро д'Артанян, Бернардо Луис ел Гора и Ловеца на елени прекъснаха оживения си диалог, професор Челинджър остави за малко на мира Токай-ито...

Всички насочиха погледи към минаващия покрай тях немлад, леко пълничък, очилат човек, който смутено приемаше уважението им...

— Кой е тоя? — попита тихо Йоан, надничайки от току-що поставената на полицата нова книга...

— Шшшшт... — постави пръст на устата си Куентин Дърюърд — Това е Той... Господарят ни...

А после се сети, че новодошлият нищо още не знае, поясни:

— Този, от когото зависи животът ни, мястото ни в света, любовта на хората към нас... Самият Читател...

ФАНТАСТИЧНАТА ВИАГРА

— Сега да имаше една виагричка за настроението да повдигне... Митето се хили, а Сашо се намесва веднага:

— Ха, наздраве! Какво се разправяте? За виаграта? А, четохме и ние що четохме за това чудо, пък то взе, че само дойде при нас. Пешо от третия етаж се върна от задграничен курс, донесе няколко кутийки и ги раздаде по комшийски. Е, ние още се справяме сами, ама нали знаете — шамар да е, аванта да е. Та решихме да го използваме, в домакинството всичко влиза в работата.

Илия кранистът спести тонове нефта с тия хапчета. Закачи, значи, товара, хвърли едно хапче в мотора и — хоп! — стрелата на крана рипне. Как я сваля ли? Проста работа — посочва на крана ръждясалата си „Шкода“ и стрелата сама пада.

А Кольо, дете живее на шестнадесетия етаж, като се върне в блока — мята една таблетка в асансьора и за миг е у дома си. Само дето идващите подире му чакат цял час да слезе кабинката.

Ванката от петия етаж като по-предвидлив решил да запази хапчетата за старини. И ги скрил в кревата. Та сетне се оплакваше, че и като войник не е спал на такъв корав камък.

Е, станаха и нежелателни неща. Бай Рашо, пенсионерът, решил сега да ги ползва, щото утре не се знаело кой ще го наследи. Пък и жена му... Абе, и на млади години не е била за дневна среща. Та решил тайно да ги вмъкне у дома си, а понеже кобрата му редовно претършувала джобовете му — скрил ги в един топъл хляб. Ама какви разправии, какви крясъци после... Все на него ли ще пробутват миналогодишен хляб, сега с брадва ли да го секат, за какво му е тоя бетон...

Пък съседът Петров реши политик да става. И набързо пяхнал хапчетата в политическата си програма. Излетя... Излетя човекът, та се не видя към коя точка от космоса пое. Така му се вдигна самочувствието, че полетя нагоре и се изгуби. Нищо. Знаем, пък и в

указанието четохме — ще спадне, щом влезе в черна дупка. Каквото и да значи това.

Но от опита на Мишо от министерството пострадахме всички. Да вземе да скрие едно хапче във ведомостта със заплатите — та да се вдигнела малко неговата, щото ниска му се струваше. Да, ама то кръгло и се отърколило в папката, дето я носят на шефа за подпис. Нали виждаш новите цени и чуваш какво пак се готви? Е, баш в папката с цените попаднало. И никаква черна дупка няма да ни спаси...

Ама тъй е като не се използва едно нещо по предназначение. Аз и на Ванчо Педала това казвам...

Обаче, туй е друга история...

ПРИКАЗКА ЗА ЛЕКА НОЩ

Имало едно време една фирма в един холдинг. И в нея работели три секретарки. Но двете смятали, че тая работа е временна, надявали се да станат поне вицепрезидентки — стига да се запознаят с боса, и затова цял ден пиели кафета и клюкарели. А третата била тихо, скромно момиче, което вършело само работата на отдела, дори понякога пускало прахосмукачката и почиствало мокета. Та затова ехидните ѝ колежки я нарекли Пепеляшка.

Един ден президентът на холдинга обявил конкурс за най-добра програма за управление. Заохкали, завайкали се двете секретарки. Пък отишли в специализираната фирма, платили и получили поръчаното на флашки. А Пепеляшка тихо седнала зад пулта и като на кръстник се помолила на компютъра си да помогне. Направил ѝ той не една, а две програми — великолепни, и то на модерни флашки, блестящи като кристал. Предупредил я при това компютърът да внимава — страшен вирус върлувал в главната база данни, та затова в полунощ да прибере своите флашки. Иначе — ще бъдат унищожени.

Дошъл денят на конкурса. Една след друга падали неодобрените програми, виели се цели анаконди използвана хартия от принтера, файл след файл загивали под недоволството на младия президент и... Изведнъж се появила програмата на скромната секретарка. Очаровано впил поглед в монитора президентът на холдинга, влюбено проследил предлаганата система, радостно обявил, че най-после открил така търсената главна програмистка. Но в този момент ударило полунощ и ужасената Пепеляшка побягнала с флашките. Тичайки по стълбите, тя изпуснала едната и смаяният президент, който се втурнал се подире ѝ, я прибрал във вътрешния джоб, до сърцето. А на другия ден лично той тръгнал да търси по офисите на холдинга ценната девойка.

От компютър на компютър ходел, клавиатурите им изтрил, за да търси любимата му вече програма, флопитата им скапал да вика тиф след тиф, мишките им разбил да броди от гаид на гаид. Отчаял се по едно време. Но попаднал на компютъра на малката Пепеляшка, сложил

флашката и станало чудо. С лекота я приел компютърът, показала се търсената програма, прегърнал президентът Пепеляшка, обявил я за вицепрезидент.

После холдингът цъфтял и процъфтявал, фиксингът му летял нагоре, индексът на ценните книжа се реел волно над банките, и всички били щастливи, щастливи — та чак лепнели...

ДОБРА ДЕТСКА ПРИКАЗКА

В едно царство, в едно господарство, скрит на 13-то ниво, защитен от спейс-командоси, извънземни чудовища, воители-киборги и обратен CD-терен, живеел страшен змей. Имал той седем смърти, четиринайсет сърца, 300% издръжливост и плана на лабиринта. А можел да бъде ликвидиран той само с Ctrl+Alt+Del. И много юнаци намерили компютърното си поражение, а страшният змей увеличавал своя форс, все по-трудно ставало придвижването по лабиринта му, все по-малко геймъри се наемали да поемат интерфейса на битката.

Наел се малкият храбър рицар Иванчо. Въръжил се той с RPG, подсигурил хитър чийпкод и седнал зад компютъра. Още на първото ниво срещнал страшни зверове — пухкави кръвожадни зайчета от планетата Нийтрон. Извадил той лазерния меч, нарязал на филийки пухкавите зайчета и освободил пътя напред. И други страшни врагове го нападнали по трудния му път към 13-тото победно ниво. Сякъл той с лазерния меч, горял със светлинната пушка, разпръсквал с атомизатора си опасните джуджета от системата Кор, мечетата от Рунтавата мъглявина, аборигенните от Потъналия континент, котетата от Мъркащата планета. От толкоз много битки получил Halfshot, но с помощта на пленения и убеден да мине на негова страна вълшебник Мерлин Интерлаф, успял да doubleshot и с нови сили поел по благородния път с девиза „Conquer“. Най-трудно му било на 12-тото ниво, дето го чакали в засада извънземни чудовища и спейс-командоси. Опитали се те да го въвлекат в друг тип игра, но не се хванал на КУЕСТ-а, а размахал лъчевото оръжие, нафъкнал на конфети враговете, доубил оцелелите и минал на 13-то ниво. А там използвал своята Radar-карта, открил змея, убил го тринайсет пъти и освободил пленените от него същества, които обявил за свои роби. А после започнал друга игра добрият малък рицар Иванчо, благородният хуманист и любител на всичко живо на този свят.

Тук приказката Esc, който пък не я разбрал — F1...

ФАНТАСТИЧЕН РЕАЛИЗЪМ

Професор доктор кандидат и. т.н. Кольо Маминколев замислено гледаше през празния бял лист. Каква ти наука, братче, когато коремът свиреше боен марш, а до заплатата оставаха три дни. И то каква заплата... Професор Кольо се замисли. Как ще живее, как ще изхранва жена, дъщеря, че и зет безработен? Доскоро разчиташе на „резерва“ — няколко хиляди лева, държани за зор заман в банката, но сега... В тая криза... За кое по-напред? Ех, ако тия пари бяха милиони... Милиони? При тази лихва... Да, да има шанс!

И професор Кольо започна яростно да пише, чертае криви, прави, графики, таблици. После се разтича, убеди шефовете, че приготвя стратегическа стока за новата българска индустрия — банкнотоброична машина, много полезна за бясната инфлация. След неколкодневен труд машината бе готова. Професор Кольо погледна за последен път съвременния свят, после влезе в камерата, натисна бутоните и се... замрази. За срок от 20 години. Да изкара на топло кризата, да се събуди милионер с лихвите от онези левчета, дето вложи в банката.

Така и стана. Събуди се, погледна електронния календар, показващ години, излезе от машината и, преди даже да се протегне след дългия сън, помоли телефонистката да го свърже с банката. А оттам банкерът Пешко с поостарял, но все още бодър глас, му съобщи, че е собственик на цели пет милиона лева. Подскочи от радост професор Кольо, но в средата на скока бе прекъснат от телефонен звън. Вдигна слушателката и сучния глас на телефонистката го информира:

— За проведения разговор по цени от днес дължите десет милиона лева...

АКТЬОРЪТ НА СЦЕНАТА ЖИВОТ

Зяпам през прозореца и мисля — имам тоя лош навик. Макар да знам, че колкото по-малко мислиш — толкова си по-щастлив. А най-щастлив на майката Земя е идиотът. Седи на счупена щайга, заметнат със скъсан чул, дъвче парче плесенясал хляб. И си представя, че е на златен царски трон, наметнат с алена мантия, яде пуйка с портокали.

Появих се на тази сцена — живота, както я е определил Шекспир, и веднага около мен главните роли заиграха мама и татко. Те ме обличаха, къпеха, учеха ме как да ям, как да не пуша, кога и къде да ходя, в колко да се прибирам.

Като тръгнах на училище — в главната роля влезе другарката. Нарещдаше кога, как, какво да уча и пиша, какви тетрадки и учебници да нося, при кого да седя, с кого на лагер да ходя.

В казармата главната роля пое старшината. Командваше уверено кога да ям, кога да спя, кога по полето да търча, кога в отпуска да изляза, кога в ареста да вляза.

След това главната роля грабна жена ми. Тя най-добре знаеше как точно да ѝ се обясня и кога да се оженим. Нещо повече — тя знаеше по-добре от мен какви деца искам аз, в какъв дом да живея, какво харесвам за обяд и какво (най-вече за пиене) не обичам.

Като щафета пое главната роля синът ми. Той ми обясняваше какво съм постигнал и какво не, къде искам на почивка да го пратя, какво хоби (строеж на къща за него) имам.

И през цялото време държавата ми казваше каква заплата ми се полага, в какъв панел да живея, за какви строежи на заводи и резиденции да отиват парите ми, къде да бъда на работа разпределен, как да се казват синовете ми, какъв строй да строя, та властниците в него да ме вкарват...

Но най-сетне умрях. Защото снахата знаела как съм мечтаел по-бързо да си отида, та стаята да освободя и да не се мъча, внукът знаел какво джамборе очаквам да вдигне в моя памет... А пък попът знаеше кои точно молитви жадувам да ми чете от погребението до 40-те дни.

Така протече животът ми — тая театрална сцена, на която всеки иска да играе главната роля.

Кой съм аз ли? Аз съм масовката...

ДЯВОЛСКА ИСТОРИЯ

Кръчмето беше препълнено, но се сместих на ъгловата маса, откъдето се носеше откровен мирис на сира и мухъл.

— Ако си хремав, ще издържиш — рече сервитьорът и отиде за поръчката ми. Заедно с нея донесе и шише „каменарка“ за седящия вече там мургав тип, който веднага си наля от ментето. Две капки паднаха на дървото, задимяха и го прогориха. Мургавият небрежно ги бръсна, пък рече:

— Жива газирана вода. При нас с това си мием зъбите! — и се представи: — Асмодей.

Що-годе интелигентен човек съм, та попознавам митовете:

— Оня? От ада?

Събеседникът, разбрал страховете ми, се изсмя:

— Не бой се, не ти ща душата! Тук съм едва от седмица, а вече преизпълних плана. Политици, магистрати, бизнесмени, бандити... Докато се представя, и вече ме молят да ги купя. Не им пука от огъня, от жупела... Един ми обясни: „Аз и в ада ще се оправя. Ще изнасям гориво за рая, ще внасям ангелски крилца за бърза закуска!“ Толкова души закупах, че Шефът ще отпусне премия. Ама друго е лошо...

Разбрал, че не идва за мен, аз се поотпуснах:

— Че какво? Поле за дейност имаш, евтина стока — бол, изнасяй и печели.

Асмодей помрачня.

— Скарахме се с колегите Мефистофел, Ариман, Сатанаил. Обвиняват ме в пиратство, правел съм дъмпинг с евтини покупки у вас. Какво ли не изредиха още: монополизъм, свръхпроизводство... Искат да сведа покупките до нуждите на местния пазар. А как да стане, като ме чакат на опашка да си продадат душичките, даже 10% комисионна ми дават...

Обзет от внезапна идея, извиках келнера:

— Я дай още литър менте за господина от мен! — и, като се приведох дискретно, запитах:

— А за моята душа колко ще дадеш?

В ТЕЛЕВИЗОРА

Седя си в телевизора и живот си живея. Спокойствие, тишина, всичко е като на кино... Е, от време на време попадам на някой екшън, а там трябва да се заляга, да внимаваш да не те вземат за второстепен герой. Защото сто на сто ще те опукат, та главният после да отмъсти за теб. Но, като отминем тия опасности, другото е нормално. Понякога прескачам до съседите отдясно и, докато богатите плачат, хапвам хубавичко на трапезата им. А понякога прескачам до комшиите отляво. Там такива клюки обсъждат — не свършват, докато свят светува.

Друг път опъвам кокали при спасителите на плажа и се люблювам на чудесата на природата и пластичната хирургия. А приятелчетата от Виляриба Вилябахо са толкова симпатични, че не усещаш как минава времето. Почти като в спешното отделение, стига да се пазиш от СПИН, разбира се. Има и разходки с въртолет — ей така, от обич просто, и цял ден цирк — естествено с прекрасната Касандра, и съзлививи разговори с Мария и простата Мария, плюс градинарски коментари на дивите и питомните рози, и бижутерски сериали за ползата от черните перли.

А като почнат обсъжданията — една съдба, две съдби, три съдби — и денят минал. Само със зрелища не се живее, но слава богу, можеш да хапнеш вкусно в кулинарните предавания, а и в безкрайните коктейли, които се точат в новините...

С две думи — живее се. Ще попитате как се озовах вътре. Ами... останах без работа, мотях се, мотях, пък взех по цял ден да зяпам телевизия. Реалност, ще знаеш, нещо като маргарина според рекламата: „Един добър заместител на маслото“.

Отвънка стрелят, грабят, разбиват, насилват, застраховат, приватизират, програмират, конгресират, пленумират, симпозиумизират, конферират, борсират, ценообразуват, демагогстват, лъжат, мамят, обещаваат, коридори дават — направо е опасно за живота. Пък като се свреш в телевизора, че като ти се поиска там да живееш, та ако ще прост спасител на плажа да си или нещастно циганче от

сериал... С щастливо семейство, а не състоящо се от жена като куфар без дръжка — дете хем не върши работа, хем ти е жал да го изхвърлиш; тъща, която помни как навремето е яла три пъти на ден; син, дете те учи как е трябвало да живееш...

Ами навеждах се, навеждах се и... туп! — вътре.

Ало, ало, не се навеждайте, не се блъскайте! Няма място за всички, ей!

БЕЗ ПАРАЗИТИ

Рекламата беше досадна и протяжна. Колко бяха платили за нея — Джими не знаеше. Пък и не го интересуваше. Чужди пари — да харчат. Виж, с неговите имаше само един проблем. Нямахте ги...

Всъщност, появяваха се, минаваха транзит през банковата му сметка, понякога и в портфейла се появяваше някоя банкнота, но бързо го напускаше. Най-вече по маршрута бара — банката...

Обаче, някак си я караше. Толкова години и да не натрупа опит човек в безпаричието... Трябва да е съвсем идиот. Или интелigent...

А Джими не беше интелigent. Дори нещо наопаки — в дома му имаше само една книга, и то забравена от някакъв приятел при едно напиване. Неяде преди двайсетина години още. Та оттогава стърчеше върху телевизора. И добре, че беше шаренка — украсяващо цветно петно в стаята...

Джими даже не й обръщаше внимание. Беше свикнал с нея. И погледът му се плъзгаше равнодушно по корицата, докато цялото внимание — изострено и мечтателно — проследяваше рекламите. А понякога дори запълващите времето между тях филми...

Докато една вечер в бара Матю от третото столче му предложи системата от скучната реклама:

— Ще ти я монтирам за час време. А после години наред няма да видиш паразит у дома си...

Джими равнодушно се засмя:

— И за какво ми е? Имаше един паразит — по-точно паразитка, ама се разведохме. Пък мишки и хлебарки дори покрай двора не минават — и те с храна живеят, и те инстинкт имат и знаят де какво може да намерят, де от глад ще се мумифицират...

Но Матю беше настоятелен. Няколко много да му вземе — за още една бутилка само, че тая вечер имал проблеми и трябвало да ги удави...

По всяка вероятност ги е удавил, защото на другата сутрин Джими с изненада видя над себе си прокарани кабели, а подът, на

който беше легнал по навик, чист. Ни живинка, ни животинка...

Заинтересува се и, когато все пак успя да се надигне, огледа къщата. Наистина — системата беше прогонила всички паразити...

Тоя ден реши да не ходи на работа — хората от мола щяха сами да си изнесат празните кутии и кашони, че даже да ги напъхат в контейнерите за боклук. Лишаваше се от малко пари, ама главата му водеше такъв самостоятелен живот, че в нея даже се водеше май гражданска война. А в бутилката върху хладилника странно защо имаше почти третинка пиячка — така че лекарството беше налице...

Обаче, човек предполага, а... Там който ще да е — разполага...

Към обяд навън се разнесоха крясъци, Джими различи през алкохолната пелена дори името си и се изненада. Всичките му приятели бяха заети — кой с хигиенизацията на кофите за боклук, кой с ремонт на интериора в черепа си...

Надникна през прозореца, присвивайки болезнено очи от яркото есенно слънце, биещо направо в съзнанието му като зенитен прожектор. Пред обраслата с трева пътека стояха трима — един костюмар, един полицай и някаква жена с папки в ръце. Не му се разправяше с властта — а тия отдалеч си личаха, че са стражевите й песове, но...

Показа се на вратата...

— Джими... Какъв беше там? — извика костюмарът.

— Аз съм...

— Не си плащал данъци от две години. И по решение на съда трябва да конфискуваме мебелите ти...

Джими замълча. Какво да каже? Той не харесваше властта, но беше принуден да я признава. И да се подчинява на капризите й — данъци, такси, закони...

— Трябва да ни сътрудничите — викна костюмарът.

— Добре, де — измърмори Джими и повиши глас — Сътруднича... Елате и вземайте каквото щете...

Костюмарът се засъвещава нещо с жената, полицаят само гледаше и леко въртеше палката. Чак сега Джими забеляза, че отпред е спрял общински камион, а до него стоят още трима — в униформи на общински работници...

— Мистър, — каза костюмарът — Трябва да конфискуваме мебелите ви, но не можем да дойдем при вас...

— Защо? — изненада се Джими — Ей я пътеката, ограда няма, вратата е отворена — смятам някой ден да я поправя... Влизайте...

Костюмарът позапъна:

— Виждате ли, ние вече пробвахме... И аз, и мис Далауей, и полицаят Честър. Даже нашите работници опитаха... Не можем...

— Ама отворено е...

Оня поклати глава:

— Физически не можем да минем. Има някаква невидима стена — опираме в нея. А, когато опитахме да я пресечем — страшно главоболие, неразположение, един от работниците дори повърна, а друг получи разстройство — и посочи към храста върху ливадата на съседите...

Джими се опули. Имат власт, имат сила, а не могат да дойдат? Как така?

— Та, мистър, бъдете така добър да изнесете мебелите си тук...

Нещо взе да шава в размития мозък на Джими... Да мъкне мебели в това състояние? Вярно, леглото и телевизорът бяха най-тежките му недвижими вещи, но и те не са играчки... Пък никой няма да му плати... Дори чашка няма да му сипе... Че и своите неща да им не само даде, ами направо напъха в ръцете...

— Не става, мистър — викна той — Аз съм свободен гражданин, подчинявам се на закона, но не съм длъжен да върша вашата работа...

Препираха се известно време, после костюмарът и компанията му се оттеглиха някъде. А Джими тръгна към бара...

Където не стигна. Полицейска кола спря до тротоара, без много приказки две едри ченгета го вкараха вътре и го стовариха в кметството. При сами кмета. Който седеше, строго зяпнал в странния гражданин, и доизслушваше костюмара и жената...

— Здравейте! — каза с гласа си за електората кмета — Приятно ми е да се видя с един избирател...

Джими нито го познаваше, нито изпитваше декларираното от кмета, но все пак кимна.

— Мистър, твърде странни неща стават с вас — продължи със строго модулиран и фризиран глас народният избраник — Нито полицията, нито чиновниците не успяха да влязат в дома ви. Опитахме се да проверим банковите ви сметки — така са блокирани, че най-опитните ни специалисти не могат да разбият паролите. Поисках да се

запозна с данните за вас — никой не можа да изтегли дори думичка, даже името ви е отхвърляно...

Джими кимаше автоматично и се чудеше. Властта е безсилна пред него? Или... Той нищо не е направил, той нищо не може да направи, той... Той си купи вчера система за опазване на дома. От паразити — насекоми, гризачи... А може би и... Хора? Като...

Разтърси глава...

— Мистър, — обърна се към кмета — Не мога да ви помогна с нищо. Аз съм на ваше разположение винаги — както е по закон. Но... Оправяйте се сами — нали имате правомощия? И държавата е зад вас...

С две думи — отиде в бара. И разказа за станалото. А не всички там бяха накъркани по обяд. И някои от тях имаше какво да пазят от общината и държавата. Поради което Матю цяла седмица псува Джими — настана такава търсене на системата, наложи се толкова спешно да монтират по домовете новата придобивка, че работниците от фирмата не успяваха дори по едно да обърнат...

А след месец градчето беше зелято от журналисти — от столицата и цял свят. Наистина — и те не можаха да влязат в селището, но упорито разпитваха живеещите по краищата му хора. Най-много ги интересуваше въпросът — как така се наложи президентският кортеж да заобиколи региона? Въпреки отдавна подготвяното посещение...

И защо военните самолети са принудени да летят със завои над града? А местните банки фалираха? Пък адвокатите напуснаха канторите си и потърсиха ловно поле другаде? И как цените в мола паднаха рязко? Че и чиновниците взеха да напускат изгодните си служби — не се издържа на постоянно главоболие...

С две думи — не знаем кой рекламира и продава, но...

Добра система — против паразити...

ГЛАСЪТ НА РАЗУМА

В детската градина се стремеше да седне до стената — за да има нещо зад гърба си, а после да гледа безразлично наоколо си с целия си вид внушаващ: „Мен ме няма! Мен ме няма!“

Успяваше често, но се случваше да отслаби вниманието си, да свали напрежението на внушението и да го грабнат безцеремонните и самонадеяни хлапета. Няколко пъти пострада — веднъж, когато го пуснаха с чаршаф вместо парашут от втория етаж, друг път когато се опитаха да го изстрелят до Марс, слагайки го във варел, варела върху едната страна на люлката, а няколко малчугани заедно скочиха от другата, после при игра на хоккей в празната заличка с изчистения паркет (той беше шайбата)...

Но, общо взето, премина почти безопасно през този период. Пострада малко — тъй, два пъти чупи ръце, веднъж нос, веднъж беше ожулен...

По-опасно стана в училище — тогава и гласът на разума трудно го отклоняваше от някои пуберски мераци. А и предпазливостта невинаги го скриваше от разбеснелите се хлапаци. Обаче, успя да стигне до гимназията с няколко общо взето повърхностни повреди по физиономията и крайниците...

После се заредиха рисковете — упражнения по физкултура (падане от лоста, обръщане с „козата“, разбит нос — три пъти, при волейбол, няколко снайперски попадения в топките), веднъж успя да запали кабинета при химия (и след това всички опити там бяха прекратени), порязвания при лабораторни по биология (същото последствие)...

Следването беше по-леко. Ходеше на лекции (два пъти го биха, задето не избяга с групата), не посещаваше сбирки на колегите си, веднъж отнесе як тупаник в лицето, задето се беше загледал мечтателно в колежка...

После животът си вървеше спокойно — на работа, у дома, на работа, у дома...

Никакви жени — никакви проблеми. Никакви опити да изпъкне — спокоен трудов живот. Никакъв алкохол — почти мирен ден (е, няколко пъти щеше да отнесе бой от разни пияндурници, на два пъти не успя да се скрие, та го шиха)...

Общо взето — успя да се укрие от света...

И беше благодарен на вписаното в него умение да мимикрира, да изчезва, да слуша гласа на разума...

Накрая, разбира се, умря...

Кое то за лошия свят мина мимоходом — и това можа да направи почти неусетно за околните...

А на третия ден го забравиха...

Както би пожелал гласът на разума му...

КЪСМЕТЛИЯ

От малък си беше късметлия...

Веднъж баща му го заведе в парка и поиска да го полюлее. Той посочи скъсаната каишка на сандалчето, докато бащата някак си закрепваше обувката, друго дете седна и се залюля. А люлката някак си се откъсна и... Детето пострада тежко...

И натам в живота му вървеше. Край него падаше тухла от строеж и улучваше случайно минаваща баба, лека кола се качи на тротоара и помете пешеходците пред него, разярен бик в селото на дядо му смачка комшийчето, а той в това време береше вишни на дървото...

А и внимаваше. Много внимаваше...

В училище направиха кръжок на младите алпинисти. Канеха го — отказа. И беше прав — след няколко години съученикът му Иван, тогава вече студент, загина в планината. Не пожела да се запише в Морския клуб. Въпреки поканите на Мария, която много харесваше. И цветя занесе на погребението ѝ — яхтата ѝ се обърна и я затисна. Подмина покани за шофьорски курс, за авиокръжока, за парашутния клуб, за спелеоложката група...

Вървеше му — все нещо му подсказваше, че риск има. И не бива да се контрира със Съдбата...

Затова и не се ожени...

Жена, деца, проблеми, конфликти, харчове, рискове за душата и тялото...

В службата беше почти невидим — изпълнителен, мълчалив, внимателно подбиращ приятелите...

Веднъж само реши да рискува дребна сума. И спечели милиони. Но — късметът не го напусна. Хвърли билета от балкона, един съсед го взе, огледа се и отиде да провери, все пак, какво има. А след месец съседът беше застрелян при обир в дома му — новината за печалбата се разнесе и тръгнаха златотърсачите...

Наистина му вървеше...

Много...

Без проблеми, без силни емоции, без вълнения, без рискове...
И, все пак — умря...
От скука...

НО СЕ СПРАВЯМЕ

Клоптофагите никога не са самотни. И не скучаят...

Те живеят на двойната планета Клопто — Фагос, върху вътрешната от тях, която е по-голяма от външната...

И в тялото на всеки от тях има поне двадесет души. Различни. Понякога допадащи си, понякога воюващи помежду си...

Така че около всеки клоптофаг е шумно и интересно — най-вече с риска някой обиден вътре в него да реши да си го избие върху външен невинен. Кое то става навред из Вселената и не е оригинална черта само на една нормална с множеството в единицата раса...

Ето защо честа е картината самотна фигура на клоптофаг да седи върху пясъчната река и наоколо да се носи:

— Та ти казвам, братче...

— Само теб обичам, само теб разбирам...

— И оная кощрямба...

— Никога повече няма да повтарям това за стотен път...

— Намерете и ще търсите, много ще търсите — за да загубите...

— Ама кой ти ги казва подобни — наистина само теб обичам, на оная не съм се клел...

— Аз съм твой привърженик...

— Аз съм твой привърженик...

— Аз съм твой привърженик...

— Долу бялото!

— Долу черното!

— Долу сивото!

— Мммм, че обичам такъв сандвич...

— Мммм... Не обичам такъв сандвич...

— Мммм... Какво да ти кажа — не обичам такъв сандвич, но заради теб...

— Свободата е благо...

— Свободата е порок...

— Човек не може да обича много жени...

— Човек не може само с една жена...

— Честна дума...

— Кълна се...

— Повярвай ми...

Така е... Много души, много мнения, много слова... И последователни, и противоречиви... Няма начин — най-малко двадесет души имат право на желание, стремеж, отношение...

Ще кажете — трудно им е на клоптофагите...

А какво да кажем земните хора — които с една душа успяваме да постигнем същото...

ДЯВОЛСКО

Дяволът протегна крака върху бюрото, полюбува се на пресния маникюр върху копитата си, почеса с опашката темето си и рече:

— Тегли!

Джими застина. Преди, когато беше в другия свят, беше се явявал на двайсетина изпита, попълвал над сто теста, решавал какви ли не казуси в различните колежи, но тук... Тук нямаше как да се подкрепи духовно. Ни да се завърти и плюе през рамо, ни да се помоли или прекръсти. Даже обратното — ха е направил знак с пръсти...

Натам не му се мислеше...

Още при приемането ги бяха завели да видят специалната яма, където хвърляха изменниците на сатанизма... Някои колежки в курса и досега използваха гледката като средство за пазене на диета — само се подсещаха за видяното и апетитът им минаваше. Че даже се и освобождаваха от някои излишества в стомаха...

Все пак, се наклони, остана стъпил само на ляв крак, мислено си представи как щастлива черна котка му минава път и посегна...

— Изпитен билет номер... — започна да чете на глас...

— Знам — с досада каза Дяволът — Не забравяй къде си... Засега започваш добре — слагам ти две черни точки, задето успя да се отървеш от началните суеверия. Ако беше дори се замислил дали да мръднеш пръсти...

И Джими потръпна... Бе, за кой ли път се издънва... Забрави ли пак къде е, сред кои е, какъв иска да става...

— Така е — кимна Дяволът — Искаш да станеш Стажант-таласъм, а се държиш като гномче. Пак се благодари, че имаш яки спирачки...

Джими пребледня, което не се котираше в Ада. И потръпна пак. Администрацията що време и средства заделяше, за да ги опушва със сяра и въглища, а той...

— Е? — Дяволът помахна въпросително с опашка...

— Да причиня зло на човек... — Джими погледна в листчето — Някой си Жан... От Лион...

Дяволът го погледна лукаво. После взе черния дневник и записа нещо вътре. Джими беше убеден — оценката му. В този свят нещата се знаеха, преди да се случат. Лошото беше, че трябва да станат. И сега трябваше да се залавя за работа, очаквайки какво ще направи, за да стане реалност това, което Дяволът беше видял в бъдещето...

След час беше в Лион. Голям град, пълен с туристи и търговци, тук-там се мяркаха и жители на града. Жан, разбира се, беше обикновен човек, с нищо не изпъкващ, зает с работата си в някаква фирма, рядко отбиващ се в църквата. Не беше стар, не беше млад. Бяха го сгодили за младо момиче, чиято красота беше в младостта. До сватбата оставаше месец и Джими реши да заложи на това...

Още същата вечер уж случайно срещна Жан и му предложи безплатно пиршество в присъствието на млади, свободомислещи дами...

Но беше разочарован, когато оня рязко отказа. Че и се отби в храма, та се изповядва...

На другия ден Джими — изтрил внимателно паметта на Жан, се появи пред него като богат турист. Поговориха за възможни сделки между фирмата и измисления картел, представляван от Джими. Жан веднага извика шефа си — спази корпоративните изисквания, не се съблазни от възможността да изпъкне...

На третия ден... Както и на четвъртия, петия, шестия ден... Какви ли не съблазни изсипваше напреде му Джими, Жан все отказваше. Е, не ходеше всяка вечер да се изповядва, но...

Но просто отказваше да се улови на кукичката — въпреки богатите примамки по нея...

Джими помръкна. Седеше в малка кръчма край брега на реката, гледаше бавните ѝ води и не мислеше. Искаше му се да се напие, да потъне в унес, да... Обаче, се спираше сам. Нито имаше полза, нито... Ех, да можеше всичко да прави — както Дяволът... Само с едно мигване да изпепелява провинил се демон и с един поглед към купчината пепел да го възстановява, за да може пак, и пак, и пак...

Тогава му хрумна...

След няколко дни Жан получи известие. Далечен чичо, за когото не беше и чувал, починал и му оставил много милиони. Плюс дворец в

Лион, вила на Лазурния бряг, няколко завода, две банки с всичките им клонове...

Отначало не разбра, после щеше да изкрейзи, накрая седна в стария люлеещ се стол на малкия балкон и се замисли. Имаше всичко — всичко, каквото поиска...

Тогава — защо да работи във фирмата? Защо да се жени за некрасивата годеница? Защо да мисли къде и как да намери апартаментче с поне още една стая? И за какъв наем? Докога?

В живота му се задаваше огромна, бляскава, искряща, издигаща го високо вълна. И се остави на нея...

След три месеца банките му фалираха, заводите бяха отнети, дворецът се оказа ипотеккиран, милионите отидоха за изплащане на гигантски дългове...

А Жан изчезна нейде в мръсните вълни на скитниците, обикалящи пътищата...

— Добре — каза Дяволът и погледна черния дневник — Заслужи си отличната оценка. Стигна до най-важното в нашата работа. И не го забравяй — много още подобни нещастници ще срещнеш. При тях ще е по-лесно...

— Да — поклони се Джими — Искаш ли да сториш някому зло, дай му неограничена възможност да има всичко...

Дяволът почеса тила си с черната твърда опашка. После го погледна ласкаво и лукаво:

— А сега — за теб. Издържа най-трудния изпит — по човекознание. Какво искаш за награда...

Джими за момент си представи бурната нощ с дъщерята на Велзевул, вилнеенето в огромната бална зала на Валтасар, шапката-невидимка, летящото килимче, бездънната чаша на Дионис...

И се поклони:

— Засега нищо, Ваша тъмност... Засега нищо...

ДА ИМАШ АНГЕЛ-ХРАНИТЕЛ

Запали голямата свещ и се прекръсти. Двете баби в храма го гледаха — и малко одобрително, и доста завистливо. Не всеки ден виждаха млад човек, който пали такава свещ. От най-скъпите...

Свещеникът леко му кимна за поздрав. Познаваше го. Младежът идваше редовно, палеше големи свещи, заръчваше цели литургии в чест на своя ангел-хранител...

Малко бяха днешните хора, които се отнасяха с такова внимание към религията, малко...

А младежът излезе и погледна към паркинга. Колата го чакаше. Нова, лъскава, супермодерна — като буен жребец, очакващ да се понесе с пуснати юзди по равнината...

Нещо изсвистя и се разнесе трясък. После още един...

Близкият автомобил се разтърси от поредния удар. И настъпи тишина. Хлапетата, метнали камъните, бяха изчезнали зад високата ограда. Собственикът на доскоро красивата лимузина стоеше с увиснала челюст пред поразената хубост и не можеше да преглътне. Околните бавно и тихо се събираха и гледаха ту ударената кола, ту смачканата физиономия на доскоро достолепния човек...

Младежът не се изненада. Хората бяха лоши — знаеше го отдавна. Завиждаха на такива като него — и за успешните родители, и за печелившия бизнес, и за късмета, и за перспективното бъдеще...

Не му се занимаваше с полицията, затова седна в колата, припали, бавно и почти безшумно се изтегли на съседната уличка, чак там даде газ...

Стрелката на километража бързичко се вдигаше нагоре, дървета и сгради полетяха назад, приятното фучене вдигаше адреналина...

И той за пореден път изживяваше кефа да имаш, да можеш, да минаваш през забраните...

Защото си ти...

И имаш ангел-хранител...

Плюс автомобил, който летеше по-бързо от крилете на ангела...

Отпред се появи голям камион...

Издание:

Автор: Георги Коновски

Заглавие: Реалистични мистики

Издател: Читанка

Националност: българска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7938>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.